

Strofer /

Wohlin, Nils,

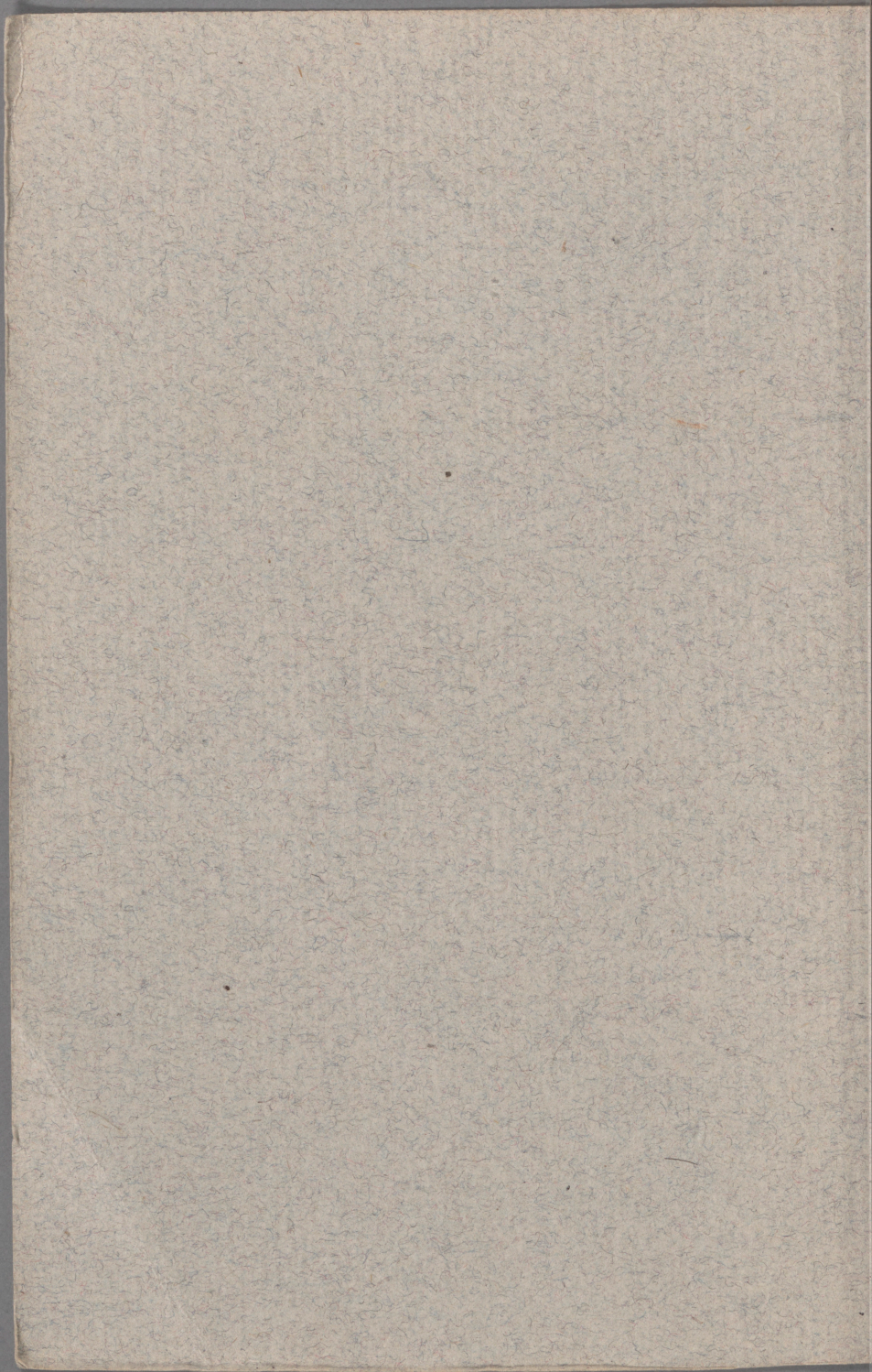
81 A Br.

WOHLIN, Nils
Strafer

Vitt. J.
(B)

St. Hillen
1906

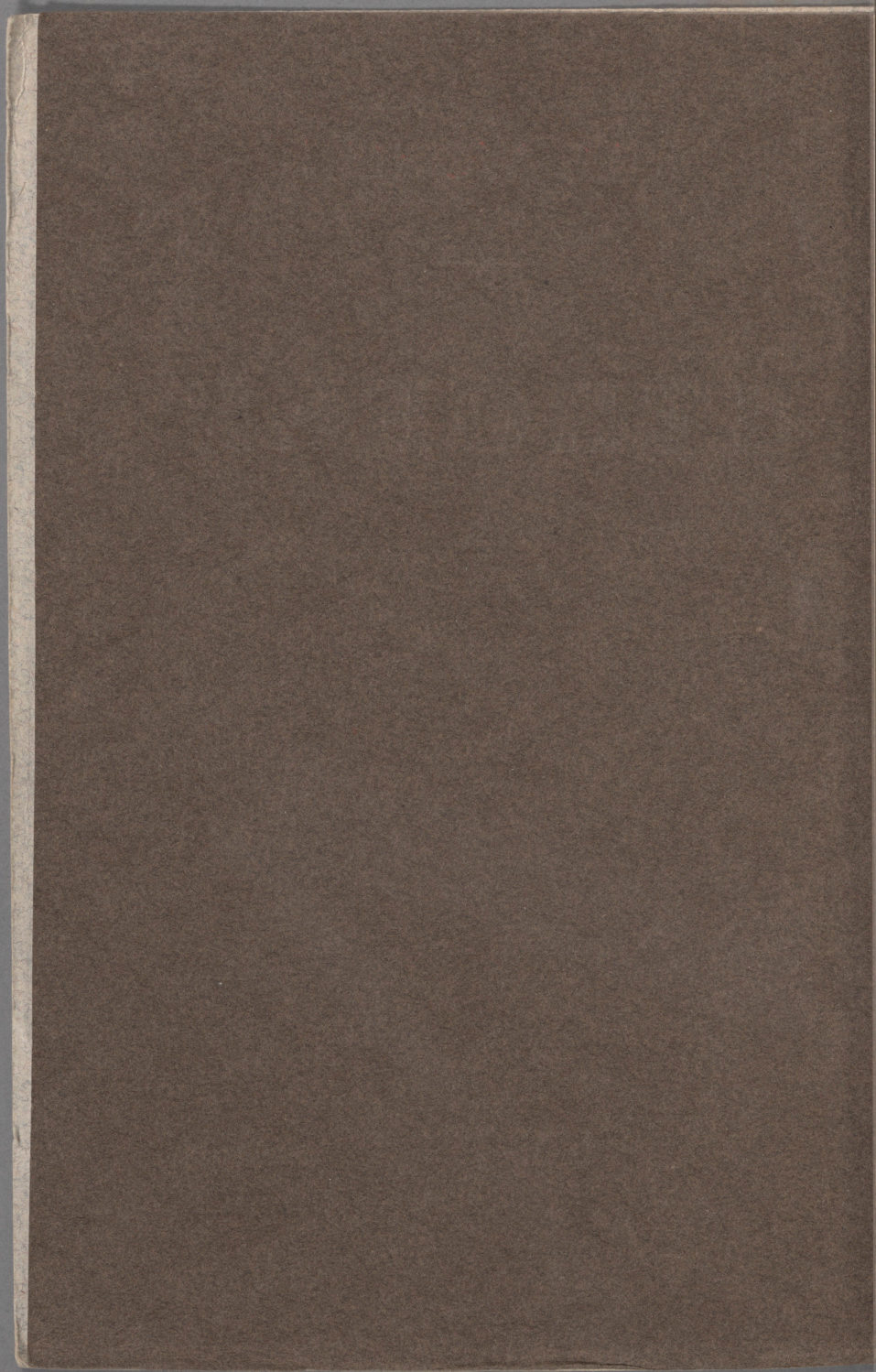

NILS WOHLIN

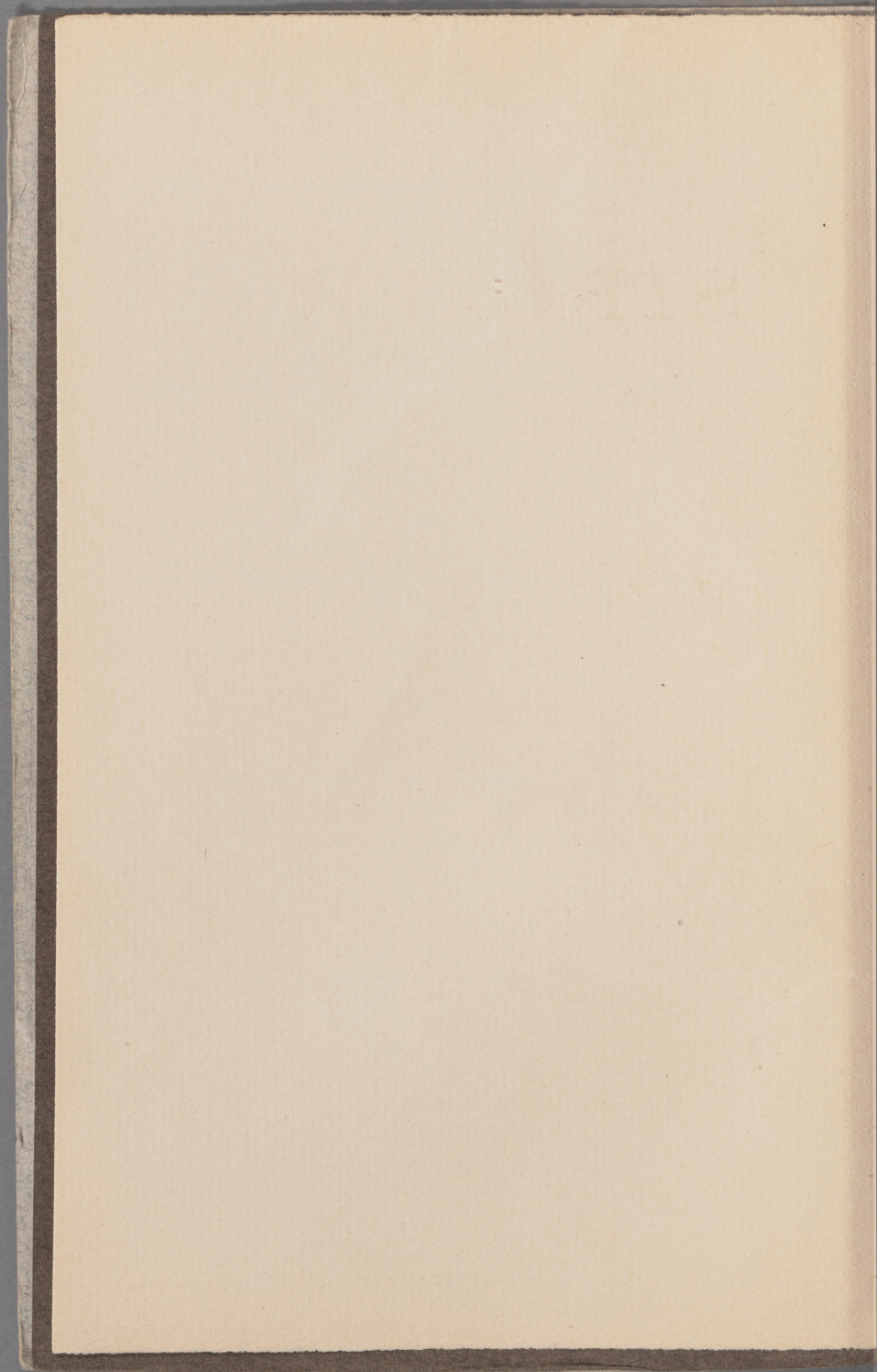

STROFER

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STROFER

STROFER

* * * AF * * *

NILS WOHLIN

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1906

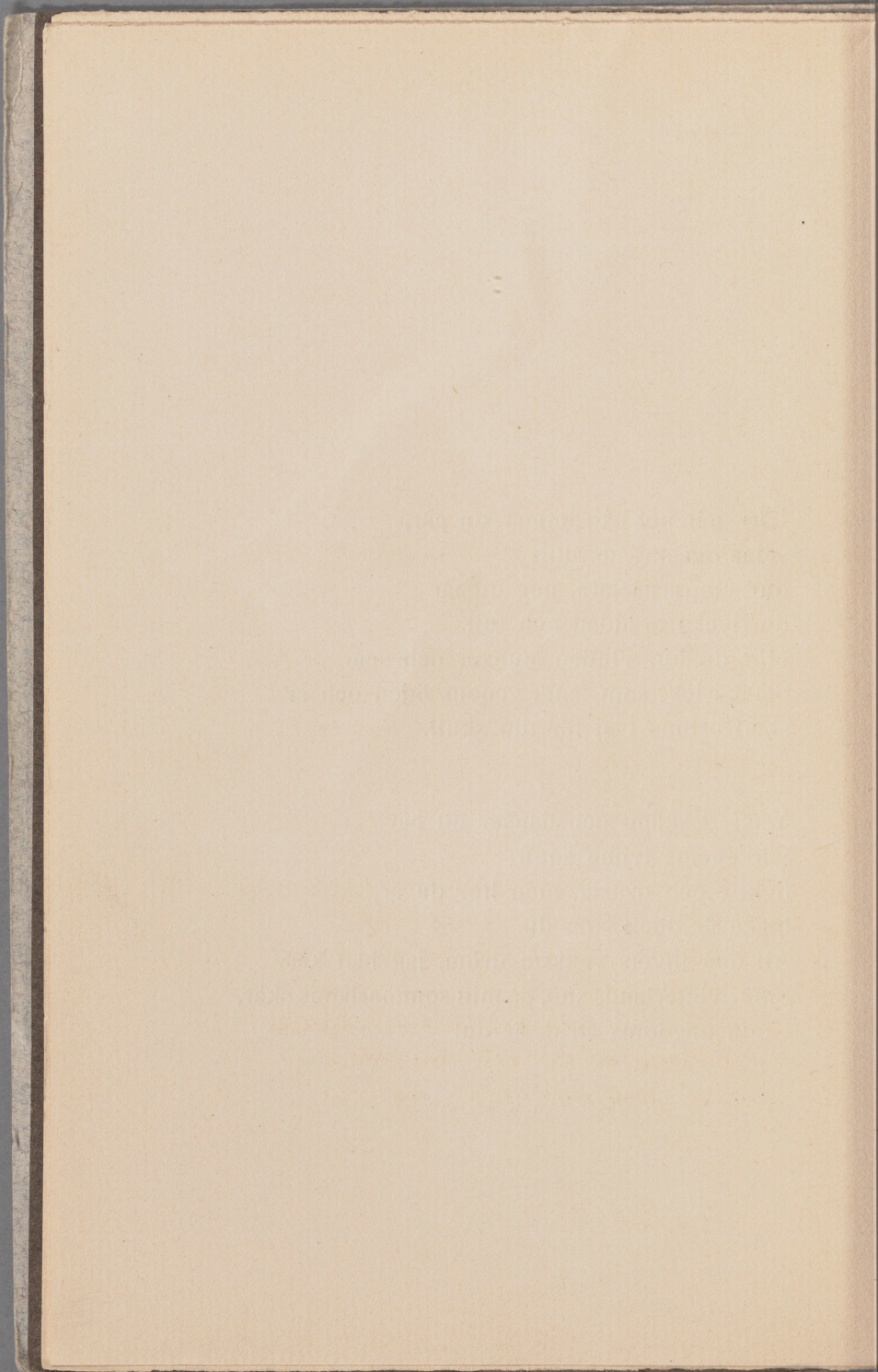

I.

Lätt mot ljusa drömmar du går,
solens vackraste gull;
hur vintrarna fara, nog du får
din lycka bräddad och full.
Hör du hur vinden sjunger och spår
om kärlek, som långt genom öden och år
skall brinna tyst för din skull.

Ystert i skämt och danser du bär
vildfogelns lynne ännu;
flyktig och trotsig, men hur du är,
ingen är dock som du.
All den lifvets vekaste dröm, jag haft kär
i mitt vinterlands snö, på mitt sommarlands skär,
i min ungdoms strid, är du.

* * *

II.

Det står sol öfver hvita plager,
som om skapelsens ljus öfver världen brann,
och som rörliga blåa staffager
gå fjärdarna af och an.

Och milsvidt hörs bränningen tung och hård
som af trots och af lif och af längtan full,
men ofvan är klippor och högt upp en bård
af tallar i brunt och gull.

Se, som måladt med dansande penslars drag
går hafvet i högsommarkultje i dag,
och aldrig jag minnes, jag såg det så ljust
och så fullt utaf ystert och ungt behag.
Men längst ut på udden där reflarna svalla
i det finaste sprudlet och vindarnas alla
gladaste smekningar vandrar jag.

Det stryker sträft och svalt mot min kind;
det är som små gungor som tankarna bära;
och det känns som jag växte i ljus och vind
hafvet och modet och lugnet nära.

Och det är långt därborta i solskenets flod
som om kärlekens unga gudinna stod,
och högre blir blicken, friare bröstet,
snabbare, lättare flyter mitt blod.

Hon hviskar i vindens och viddernas dån,
och det är som en lifshymn långt ifrån:
väljer och hyllar och hälsar du mig,
allt vill jag sedan gifva åt dig,
hvad hafvet, lifvet af ungdom och lycka
under alla stormar gömmer i sig.

Orden förklinga, mjuka och svaga,
det blir en sekund det förflutna som rår;
och jag sluter min blick, och som skyar draga
för minnet mörka och hårda år.

Men så glittrar det åter i ögonens fransar
och svider af salt som i luften slår,

tills på nytt hela sjön, hela hafvet dansar
med dränkande sol in i själens vrår.

Och framtiden öppnar sig stor och rik
som en värld i skinande blå horisonter,
och ständigt förändrad men evigt sig lik
spelar sjöarnas väldiga hafsmusik
sin revelj utmed hvita fronter.

Och det är som de buro och gömde i sig
likt tusende drömmar som porla och bölja
och tankar och röster som ropa i mig:
vill du mig hylla och hälsa och följa,
allt, allt, allt vill jag gifva dig.

* * *

III.

Om morgonen, då jag vaknar,
har natten längesen gått.
Jag ser en flik af en himmel
och ett stort stycke blått.

Det blir som ännu jag mindes
flugornas surr och hvin;
och för mycket länge sedan
en gammal barnkammargardin

Men midt i det blåa seglar
i fjärran ett skepp på sned;
jag ligger och disar och undrar
hvad skeppet är lastadt med.

Tänk om det är min kärlek
som långt därborta går!
Jag rusar till fönstret, och ljuset
knistrar i hals och hår.

Därnere ligger stranden
och badar och solar sig,
med alla vackra minnen
och allt vackert, som väntar mig.

* * *

IV.

Det är då sandens alla blåklockor ringa.
Öfver fältet står solen sjudande gul,
och strålarna glöda och blixtra och stinga
på fisklägets stugor och röda skjul.

Men därborta blåa och disande hvita
ligga sunden i vinden som klocksvag går;
och liflöst, slappt emot solen står
en bark, som streckad med kol och krita.

Jag sitter och ser hur vackert det är,
då de små violetta dagrarna glöda
kring gräsen och sanden och dig, som skär
melonen i skifvor, rinnande röda.

Som i öknar ljusen darra och ringla.
Det är som långt bort i främmande land.
Och min själ är som fältets glödande sand,
där svala små blåklockor susa och pingla.

* * *

V.

Se, hela sommarens härlighet står
midt i den brinnande, brusande viken,
och stort som en blånande julidröm går
hafvet därborta bak uddarnas riken.
Utåt vi segla i porlande fart
och ha hela himmelens silfver i båten;
ingenting minns jag och ingenting klart
ser jag, som bländad af glansen och gråten.

Se, kring slupen de tändas och följa med den,
drömmarnas bubblor som skimra och brinna;
alla jag vunne och alla igen
gärna såg fara och gärna försvinna.
Ljusast och stoltast är dock det som sker
uti den värld, som så högt mig behagar;
ingenting är mot hvad ungdomen ger
i sina korta och lyckliga dagar.

Du, som gjort världen så stor och så glad,
dig skall den hälsa och högt skall den tacka;
du borde sättas på häfdernas blad,
solbränd och ung i din röda jacka.
Och komme gudar med allt hvad som fanns
i alla tider och ville mig skänka,
intet det var mot min längtans glans
och min ungdoms fjärdar som brusa och blänka.

* * *

VI.

Det var i den böljande ljuven.
Högt uppe i rymden var måsarnas skrik
och rundtom var tallar, och långt bort en flick
af en fjärd, och en våg förklungen.
Men mitt bröst var som fyllt af en stor musik,
och det var i ditt öga som lyckan stod rik
och blott bad att bli lefd och besjungen.

Då var det jag sakta tog din hand
och leende strök den mot kinden,
och ljuset stod stilla kring vatten och land
och morgonsvalt susade vinden.
Men som fladdrande drömspel är kärlekens
brand:
det blir ljust, det blir mörkt, som då molnen
ibland
fara fram öfver solen med vinden.

Ur den daggiga marken en spindel du tog,
som i lek mot min arm du den sänkte.
Morgon-sorg, du sade och log,
fast ingen vet hvad du tänkte.
Men det blef i ditt öga, som svartnade vått,
som en aning, ett moln, som skuggande stått
långt därinne bak lyckan som blänkte.

* * *

VII.

Ljus ligger världen, och lätt vi vandra
på mattor af lingon- och mjölonris,
där tallarna blänka i guld vid hvarandra
och hafvet vaggar i morgondis.
Men nere bland stenarna böljorna klinka
på lätta små sommartangenter och blinka
mot solen, och klucka på ankors vis.

Och yster af sälta och morgonvaka
kommer brisen från öster, sval och ren;
och strandhafrans tufvor stå blanka och raka
och susa och rassla i tång och sten.
Men på udden, där solen skarpast skiner,
sprutar i luften, högt som delfiner,
grynnornas hvita sken.

Och det är som om mjukt öfver sand och
dungar

alla ljungens klockor klinga och slå
och rymderna spela, och leende gungar
däröfver himmelens blå.

Men min själ är ett haf där det brusar och skiner,
och i dina ögons små blåa mariner
är det böljor och böljor som gå.

* * *

VIII.

Tyst som ett tempel skogen hvilat
och himlen står hög och blånande still,
så ställ dig mot öster, mot ljuset som silar,
och önska dig allt det du vill;
och tro mig, de unga gudarna skänka
med heta kinder allt du begär,
och stå här som jag bland träden och tänka
och hviska hur vacker du är.

Nog vet jag, oss skilja snart våra öden,
ty lifvet räcker för alla ej till,
och jag skall försvinna i mörkret och döden,
men du skall få allt hvad du vill,
och allt du behöfver, och allt utaf bruset
och glansen i ungdomens rosors brand,
medan jag en gång har fått drömma mot ljuset
af ditt och skönhetens land.

IX.

Men i dag alla hedarnas kargaste ljung
på din enkla blus skall du bära,
och aldrig jag tyckte, fast himlen är tung,
att jag stod dig så stark och så nära.

Ännu är det sommar och glittrande mod,
men vintrarna komma väl hårda,
då brukar det fordras stål och blod
för att kärleken värna och vårda.

Säg, vågar du lyssna i tro till dess sång
och taga den kargaste ljungen?
Långt fram i lifvet skall kanske en gång
den allra vackraste strofen bli sjungen.

* * *

X.

Kallt öfver hafvet fyrarna blänka,
i tallarna sjunger kvällsvindens sång;
utmed stranden vågorna plaska och stänka
i sin mörka, oroliga gång.

Det kyler till höst öfver vattnet och marken
och skuggorna tättna och fladdra mot barken
för byar af salt och tång.

Du som står het och blek vid min sida
och glöder i mörkret och ljungens blom —
jag vill smeka din kind, ty ögonen svida
och min själ är torr och tom;
jag vill lyfta i drömmen på sorgernas slöja
och hvila mot ljuset och blunda och böja
knä för din härlighets helgedom.

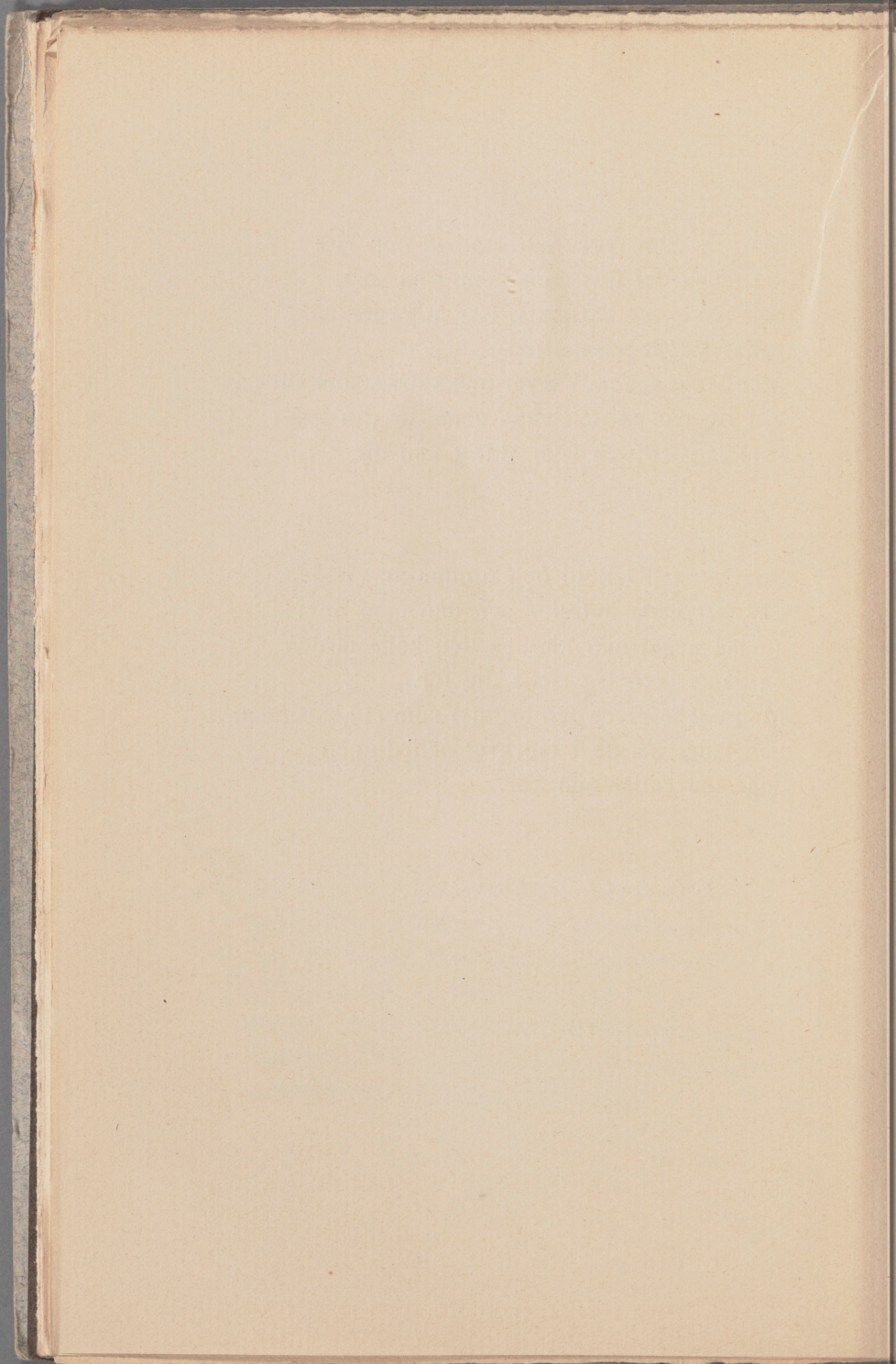
Man får bita tänderna samman och lära
sig fånga det ljus som somrarna strö,
och lefva och drömma, fast mörkare nära
rullar förgängelsens sjö.

Men långt genom vintrar och åldrar, som snöga,
vill jag tro på den veka glans ur ditt öga
som jag fått och som aldrig kan dö.

Som ett haf i köld och dimma är världen,
där fartygens hvisslor och dån man hör;
att jag något haft kärt på den kalla färden
en gång skall jag tacka dig för.

Men det skälfter och brinner som eld i strupen,
och långt därute i mörkret och djupen
ångesten rullar och kör.

* * *

XI.

I dag är det lysande rönnbär
mot din klädnings gråa lärft,
i dag är det hela hösten med allt
hvad den har af vildt och kärft.

Min själ är i dag så stark som om år
af hårda vintrar den tål,
och i dina blåa ögon det står
som en underlig glans af stål.

Den kraft som mot eld och öden oss bär
har höstarnas blod och färg,
och vår fria och blåsiga kärlek är
af den tro som försätter berg.

* * *

XII.

Mellan tunga portierer af mörkröd sammet
går solen opp ur österns alkover.
Men ännu mot bergiga, svarta stränder
skuggorna hvila och hafvet sofver.

Vi gå nedför skogen där dimman gråter,
men högt opp i kronorna ljuset blossar;
se björkarna gulnat, och hållarna blänka
kalla vid sjön, där jag båten lossar.

Du sitter i aktern mot morgonskenet,
tanklöst i skötet händerna leka;
men mot den röda jackan, som glöder,
stå kinderna tunna och höstligt bleka.

Fram mellan höga, heliga holmar
vi ro genom sunden, där dunklet tiger.
Allt är så tyst och stort, och en brännande
bitter gråt i ögonen stiger.

* * *

XIII.

Skogarna blänka våta af frost
och våta af frost ligga gräsen,
och en blånande klar novemberblåst
far fram öfver fälten och näsen;
och sol är kring holmar och vattendrag.
Det är senhöstens grannaste dag i dag.

Längs den frusna vägen står rönnarnas glans
likt lyktor som fladdra och glöda,
och som fest är de sista löfvenas dans
där de regna gula och röda.
Men bak träden syns fjärden blå och kall,
och det rasslar från stranden af sten och svall.

Men vi stiga på krönet och snart under oss
ligga milsvidt vattnen och fälten,

och björkarna brinna som hundratals bloss
utmed bergen och granarnas bälten;
men i söder är stort och öppet och blått
och det brusar som hafvet i fjärran gått.

Och man följer med ögat vägar och hus
mellan röda lador och logar,
och hör svalla i blåst och novemberljus
alla Sveriges sjöar och skogar;
se i vikar och vassar det böljar och slår
och högvattnet långt opp på åkrarna går.

Och då löser sig sakta ur sorgernas band
all den tro, som var slocknad och söfven;
jag vill falla på knä, jag vill stryka min hand
och min kind emot marken och löfven;
jag vill smeka det stora, det enda som var
i vår ungdom som gått, i det land som vi har.

Men du är dock vackrast af allt hvad jag sett,
fast drömmarna farit så vida,

och det är som musik, där det prasslar så lätt
och så tätt uti löf vid min sida.
Det är kärlekens stora, ljusa sång
genom ödenas mörker och årens gång.

* * *

XIV.

Det kommer så varmt och mjukt i min själ
ibland, då jag tänker på dig;
alla hatfulla år, alla hårda ord
bli som främmande minnen för mig.
Säg, tror du man glömmer på ödenas sjö
det tonfall, man en gång haft kärt,
för allt som skall storma och allt som skall dö
och allt som är ingenting värdt?

Det blir som om högt på åsarnas rand
i svala trakter jag for,
som såge jag världen med sjöar och land
i ett ljust och glindrande flor.

Tänk att blott genom dig, lilla barn, jag har kär,
blir det sol uti dimmor och höst
och jag vandrar på gatan och gnolar och bär
något varmt och mjukt i mitt bröst.

* * *

XV.

Så silande ljust öfver skogens bård
står solen på lönnarnas blad,
och löfvena regna och dra som en hord,
som en här utaf kungar åstad.
Men du står på en glänta med hufvudet sänkt,
i gyllene dagar dränkt.

Se, vid dina fötter är marken röd
af frusna lingon i mossa och strå,
men högt öfver träden och kronornas glöd
står himmelen alldeles underbart blå;
och skogen är tyst, blott i fjärran jag hör
på vägen en vagn som kör.

Men då när du ler, och jag kysser dig så,
som om aldrig en död och ett mörker fanns,

3. — *Strofer.*

då jublar jorden och rymderns blå
af höstarnas höga härlighets glans;
och alla klockor och spel springa loss
kring världen och ringa för oss.

* * *

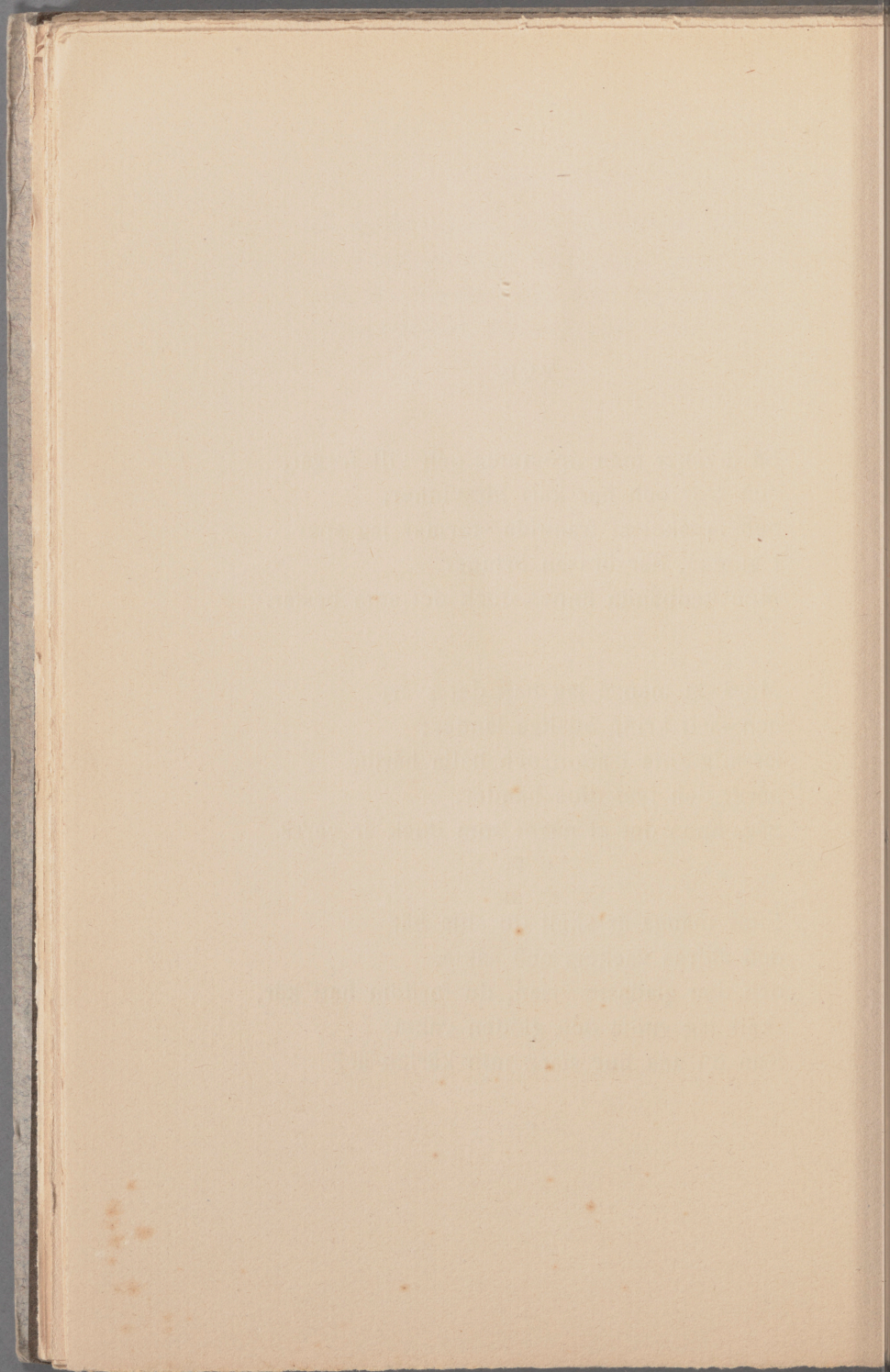
XVI.

Så mycket man drömmer och vill förgår,
och tror och har kärt försvinner,
och mycket af framtida stormar jag spår
i glöden, där brasan brinner.
Men kanhända finnes dock det som består.

Mera än många jag haft det svårt
och farit kring ödsliga länder;
låt mig sitta i afton och hålla hårdt,
hårdt och tyst dina händer.
Säg, finns det ej något som dock är vårt?

Efter många år skall du sitta här
och åldras vackert och sakta,
och den gladaste visan, du fordom haft kär,
skall jag gnola och glöden vakta.
Kan du ana hur stark min kärlek är?

* * *

XVII.

Veckorna gå och till vinter det dras
med vägar, hårda och frusna.
Små gölar af vatten blänka som glas,
där i froster markerna ljusna.

Och svarta, kala skogarna stå
mot himmelens bleka strimma,
där ett par höstmoln pansrade, grå
i den kyliga luften simma.

Mörk och tung ligger åkrarnas jord,
sinnena rakna och rätas;
man talar ej mer så många ord,
kraften samlas, lifvet förtätas.

Långt borta på vägen ljuder skällen
af hundar och hofvar som trampa;
men i den klara novemberkvällen
jag tänder min arbetslampa

och hvisslar en dansmelodi, ty de gamla
gudar lefva väl än;
nu vill jag slå ett slag och samla
något stolt åt min käraste vän.

* * *

XVIII.

Som lavamassors stelnade flöde
stå åsarna svarta mot himmelens rand;
i kvällsskenet sträcka sig milsvida, öde
mörknande myrar och svedjeland.

Afbrända stubbar som sotiga prickar
stirra bland tufvor och roströd sand,
där rötter och kokor för vandrarens blickar
tättna i skuggor och natt efterhand.

Där ser du världen. Kring kala och brända
murar går vinden höstlig och våt,
här få vi vandra, och hvad som kan hända,
ingen skall höra vårt rop och vår gråt.

Vandra och åldras med sinnena raka,
fast bister är kölden och mörk är vår stråt
och tung hvarje kamp, där vi krökta tillbaka
pressas att mumla vårt bittra förlåt.

Där ser du lifvet. I dagar och nätter
frysa och svälta, men hoppas ändå
kunna rasta nån gång på en glänta, som vetter
mot söder, mot solen där smultronen stå;

kunna sitta en stund på den fuktiga jorden
och känna hur hjärtana varmare slå,
tills höst blir igen, och de smekande orden
åter så fjärran och främmande stå.

Där ser du kärleken. Vågar du bära
dess brusande allvar, och fatta min hand?
Det blir mycket af strider och sorger som tära
och litet af sol och af lycka ibland.

Säg, vill du? I ränselens understa gömma
skall jag lägga det vackraste smycke jag band
af tro och af styrka att sjunga och drömma
på färden i öde- och fiendeland.

* * *

XIX.

Väl äro de tysta, alla de veka orden,
men högt i ådrorna kärlekens vågor svalla;
nu jag älskar dig starkare än som jag älskar
den kalla
och hårda, kälfrusna, mörka, väldiga jorden.
Nu är sommaren kamp och brusande vinter
vorden.

Se, fram går vårt lif där stormiga öden dåna,
genom ödsliga dimmor, på isar som brista och
bära;
men med alla strider som komma och hår som
gråna
skall du växa mig starkare, stoltare, mera in-
nerligt nära.
Jag längtar, jag vill för dig någon mäktig börda
bära.

XX.

Jag ville försöka att göra
så mjuk och så glad din gång,
och skänka dig världens rosor
i stora och heta fång;
och blott varma, goda ord
skulle du höra.

Men på vägar och dikesrenar
står höstregnet mörkt och grått,
och markens tistlar och stenar
är allt hvad min kärlek fått.
Lilla gull, det är ej så godt
att förstå hvad den menar.

Och har lifvet nu åter besannat
min ungdoms tunga år,

att allt blir till sorg förbannadt
då varmast min längtan slår —
kyss mig tyst, då du går;
jag kunde ej annat.

* * *

XXI.

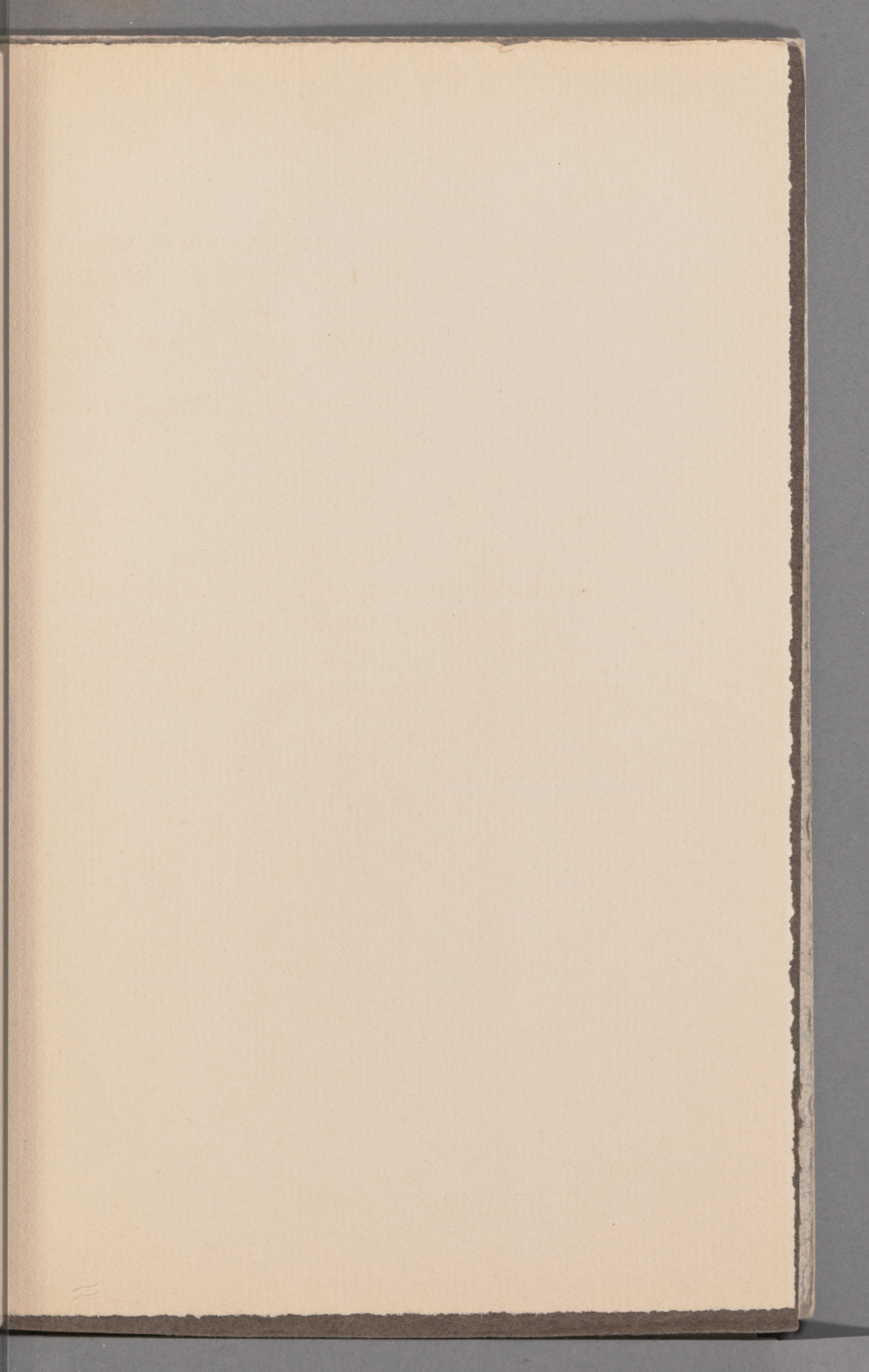
Och åter höstens orglar tungt kring jorden
brusa
i blåsiga koraler under regn och mörka nätter;
men hvarje morgon stiga åter öfver skog och
slätter
den bleka vintersolens dagrar, frostiga och ljusa.

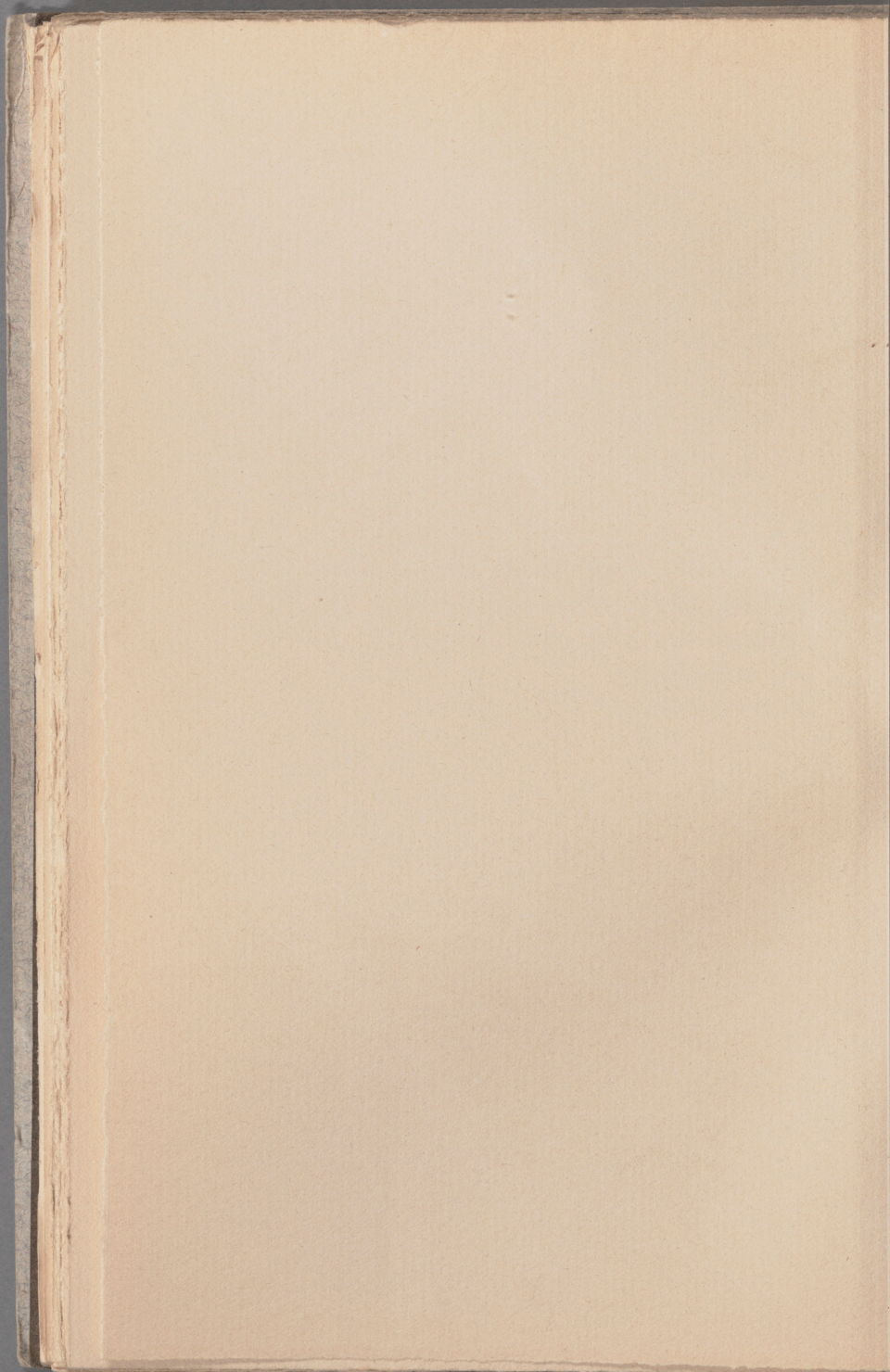
Det är som komme själen lifvets bästa väsen
nära,
där tyst den bär den sorg, den bleka dröm,
den vårdar,
och ser hur människor vandra ut på stora, stilla
kyrkogårdar
till sina unga, glada, längesedan döda kära.

Jag går på vägen fram, och mina tankar fara
långt bort, där västerhimlen kall och frostig
blänker;
det är som allting sjönk och dog, men tyst jag
tänker
hur vackert och hur stort det dock ibland kan
vara.

Se, vassen gul och vissen står i viken,
och isen speglar skogens mörka, höga gömme;
det är som såg jag än en gång min ungdoms
korta kungadöme
och vandrar in i vinterårens kalla, hårda, stora
riken.

* * *

Pris 1 krona.

